

3169 3. Beh. af Forfl. til Finanslov f. Finansaaet fra 1. April 1876 til 31. Marts 1877. 3170

Valgfreds (Berg). — thi det er ham, jeg i Særdeleshed frygter; jeg har kjendt hans Magt i den Slags Ting allerede i mange Aar — skulle de stemme imod Forslaget. Saalænge det nævnte ærede Medlem ikke havde givet Anvisning paa, hvorledes den ærede Krigsminister skulde bære sig ad, var jeg tryk; jeg kunde da med Fornøjelse høre paa alle de Oplysninger og Gud veed hvad Alt, der fremkommer fra de Herrer, som saa lystig spille paa Krigsstrengene. Jeg kan ikke for Alvor tro, at Fædrelandets Ve og Vel beror paa, om vi nu bevillige disse Penge til Kanoner, eller om vi vente til en kommende Sæksjon. Naar vi først have faaet gennemført en fuldstændig Revision af Hærvæsenet, kan jeg derimod forstaa, at man fremsætter Spørgsmaal, som staa i Forbindelse dermed. Det skulde glæde mig overordentlig, om den ærede Ordfører, naar han atter faar Ordet, vilde erklære, at jeg har misforstaaet ham, og at han deler den Ansigtelse med mig, at man ikke bør komme ind paa dette Spørgsmaal, før hele Hærvæsenet er revideret. Jeg ventet ikke, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds, trods sin store Betsalenhed, skulde kunne være i Stand til at rive dem med sig, som ikke i Forveien ere bestemte paa at følge ham, men faar han Assistance af den ærede Ordfører, frygter jeg. Jeg forudfatter, at den høitærede Krigsminister nærer det alvorlige Ønske at faae Forslaget vedtaget i Aften, skjøndt man vel kan være berettiget til at tvivle derom, thi hvorfor har han ellers ventet saa længe med at fremsætte Forslaget, skjøndt han dog har havt rigtig god Tid til at bibringe Rigsdagen den Overbevisning, som vi mangle. Fremsættelsen af Forslaget kunde maasse have den Betydning, at han har ønsket saa smaat at stikke Fingerven frem for at prøve, hvor langt han kan gaa, naar vi samles næste Gang. Jeg siger altsaa: Lad Forslaget ligge med alt det Dvrigt, og lad os glæde os til at komme hjem om nogle Dage. Det gjør jeg, det har jeg allerede gjort i lang Tid, og jeg tror, der er Mange her, som dele mine Følelser i saa Henseende, thi der er neppe Mange, som holde af at blive sidende et godt Stykke ind i Foraaret, i Særdeleshed, naar man skal give Krigsministeren de to Millioner Kr. og desuden Kjøbenhavns Befæstning med 100 Millioner, som høre dertil. Det er to meget besynderlige Forhandlinger, vi have ført i disse to Aftener. Igaar Aftes behandlede vi de stakkels fattige Skolelærere i Danmark, men til Afhjælp af deres Nød var man ikke i Stand til fra nogen Side, skjøndt saa mange Hoveder

vare lagte i Blød i flere Dage, at finde en Form, under hvilken man kunde give dem Understøttelse. Derimod lader det til, at for et Forslag, der kommer dumpende paa Hovedet fra Krigsministeren, kan man strax finde en Form. Det er dog besynderligt! Til Offer for Krigsguden kan man øse saa mange Penge ud, det skal være, men gjælder det om at afhjælpe en virkelig Trang, kan man ikke finde Formen derfor. Kunde man nu faae disse Kanoner og dernæst Kjøbenhavns Befæstning, vilde jeg foreslaa den ærede Krigsminister at tage under Overveielse, om han ikke kunde bruge Skolelærerne til at betjene Kanonerne. Jeg hører, at det er en Indvending imod Kjøbenhavns Befæstning, at man ikke kan faae den forvaret, fordi man ikke har Folk nok, og det er da i alt Fald en Maaade at faae afhjulpet Skolelærernes Trang paa. I ethvert Tilfælde er det meget besynderligt for mig at opleve, at vi den ene Aften kunne udgive Millioner, skjøndt Forslaget derom kommer i den 11te Time, men hjælpe de stakkels Skolelærere kunne vi ikke. Vel er Forslaget om at hjælpe dem vedtaget, men vi have jo faaet faa ren Befæstning fra den ærede Kultusminister, at jeg ikke tror, der kommer Noget ud deraf. Disse Ord har jeg følt Trang til at sige til, hvad jeg allerede har sagt.

Scavenius: Ja, efter det Foredrag, vi nu have hørt, kunde jeg næsten undse mig for at yttre mig mod den ærede Ordfører. Jeg har nemlig hidtil ikke opfattet ham som staaende paa samme Standpunkt som jeg, men hvis den sidste ærede Læser havde Ret, kunde jeg jo have et Haab, jeg virkelig ikke nærer. Men desværre tror jeg, at den sidste ærede Læser gjør den ærede Ordfører Uret. — Jeg bad om Ordet i Formiddag i Anledning af, at den ærede Ordfører fremkom med Uttringer, som jeg tror vare noget for stærke. Jeg veed, at den ærede Ordfører ikke holder af, at vi Andre bruge stærke Ord, og derfor vil jeg tillade mig at gjøre ham opmærksom paa, at han vistnok har brugt noget for stærke Udtryk. Han yttrede nemlig, at han haabede, at dette Thing ikke vilde paa saadan Maaade desavouere Finansudvalget, at det i denne Sag vilde stemme anderledes end efter Udvalgets Indstilling. Jeg tror nu imidlertid, at med al den Uerbødighed, man kan have for Finansudvalgets Glerhed, saa er det dog, naar Forholdet i Udvalget er dette, at 7 af Udvalgets 15 Medlemmer anbefale den høitærede Ministers Forslag, og af de øvrige 8 have endda kun de 7 bestemt udtalt sig imod det,